

Oud ZOT

Niet alle oude vossen verliezen hun wilde haren.
Jos, Nikki en The Lonely Boys zijn nog
lang niet rijp voor de schommelstoel.
Maak plaats voor de denderende leeftijd!
Sabine Clappaert Foto's Koen Bouters

“Tentje, frigobox, slaapzak en matras in de auto en ik ben weg!”

Nikki (71), rock & roll-oma

Toen ze nog Engels gaf, liet Nikki haar klas songs van The Doors en Metallica zingen. En ook na haar pensioen bleef ze de festivals afschuimen, want livemuziek is haar lang leven. Tel er de bandjes aan haar armen maar op na!

“Ik ben rock-'n-roll geboren, beter kan ik het niet zeggen. Ook dit jaar heb ik Graspop, Rock Werchter, Rock Zottegem, TW Classic, Peer Rock en Blues, Suikerrock noch Pukkelpop gemist. Tentje, frigobox, slaapzak en matras in de auto en ik ben weg. ‘Ons derdeleefijdmeisje’, noemen mijn festivalvrienden me. Meer dan dertig jaar geleden nam ik mijn kinderen al mee voor een weekendje Werchter. Vandaag gaat mijn dochter, die in Shanghai woont, nog altijd voor mij op zoek naar het nieuwste kampeermateriaal. Mijn andere dochter stelde haar huwelijk een week uit zodat het niet in het weekend van Graspop zou vallen. ‘Dat kunnen we ons ma toch niet aandoen!’, zei ze.”

“Wow, waren mijn ouders maar zo!”, komen jonge mensen op de festivalwei me vaak zeggen. Er gaan er maar weinig van mijn leeftijd naar festivals, dus zijn veel van de mensen met wie ik optrek veel jonger. Leuk, want ze behandelen me nooit als oud of afgeschreven. Op Graspop waren er gasten die zeiden: ‘Amai, gij hebt een betere conditie dan wij!’”

“Blues, pop, reggae, punk, klassiek: ik hou van alle soorten muziek, maar toch het meest van heavy metal en rock. Mensen die zeggen dat er in metal geen gevoel zit, weten niet waarover ze het hebben. Eens goed headbangen of schreeuwen, dat ontlaadt. Uit de bol gaan op stevige muziek: da’s pas leven! En af en toe is er een song waar je kippenvel van krijgt en even stil van wordt.”

“Mijn eerste optreden zag ik op mijn zestiende: Louis Armstrong in de Gentse Opera. Ik had weinig geld en zat dus bovenaan in het ‘uilenkot’. Aan het begin van het optreden keek Louis naar boven en zei tegen ons: ‘Come on kids, let’s have some fun!’”

“Ik zou de wereld rondreizen voor een goed concert. Ik heb Deep Purple in Shanghai gezien, het Country and Western Festival in Nashville meegemaakt en het hardrockfestival Donnington in Engeland. En mijn verlanglijst is nog niet afgevoerd. Skid Row wil ik nog eens live zien. En volgend jaar wil ik naar het Sonisphere heavymetalfestival in Sofia, Bulgarije.” ➔

“Valscherspringen is verslavend. En minder gevaarlijk dan fietsen”

Jos (75), parachutist tot in de kist

Jos De Visscher is 75 en heeft meer dan 8.000 parachutesprongen achter de rug. Hij stort zich nog bijna elk weekend vier tot vijf keer uit een vliegtuig.

“Mijn eerste sprong maakte ik in 1955. Toen sprongen we nog zonder reserveparachute! Ik was twintig en bij de paracommando's. Na mijn legerdienst ben ik als zelfstandig schrijnwerker begonnen en later aannemer geworden. Veel gewerkt en veertien jaar lang niet meer gesprongen. Maar op mijn drieënveertigste, toen we als ex-paracommando's één keer per maand mochten gaan springen op de legerbasis in Schaffen, herontdekte ik het plezier.”

“Valscherspringen is verslavend. Sommigen springen één keer en daarna nooit meer, maar dat is omdat ze ertoe werden overhaald door anderen. Wie het uit eigen beweging doet, blijft terugkomen. Ook bij mij was er geen stoppen aan. Als het weer goed is ben ik weg. Ik maak nog gemiddeld vier à vijf sprongen per dag in het weekend. Ik spring waar en wanneer ik de kans krijg. Zo heb ik al in Nederland, Duitsland, Oostenrijk, Frankrijk en zelfs in Thailand en Maleisië gesprongen.”

“Valscherspringen vergt een goede conditie en daar heb ik veel voor over. Geen rood vlees, weinig vet, geen alcohol. Vroeg opstaan, elke dag een halfuurtje zwemmen en Oki-Do yoga en bij mooi weer samen met mijn vrouw de fiets op voor een ritje van 40 à 50 kilometer. Buiten zijn en actief zijn, dat houdt ons jong.”

“In de paraclub waar ik instructeur ben zie ik jonge gastjes naar me kijken met een blik van ‘moet die ouwe mij echt helpen?’ Ik ben instructeur ‘versnelde vrije val’, waarbij twee instructeurs mee springen van op 4000 meter hoogte. Tijdens de sprong koppelen we de leerling los, die alleen verder valt en landt. Het blijft een kick, zelfs na al die jaren. Formatiespringen nog het meest. Van op 15.000 voet met vijftig man uit drie vliegtuigen springen en succesvol een formatie vormen. Dat vraagt een enorme concentratie.”

“Valscherspringen is niet gevaarlijk, wat men ook beweert. Fietsen is veel gevaarlijker. Je moet natuurlijk wel alert zijn, voor je materiaal, voor jezelf en voor anderen. Zelfdiscipline hebben en alles goed voorbereiden: dat is het geheim. En voor de rest: je zoveel mogelijk amuseren.”

“Wij zijn geen oude mensen die jonge dingen doen, maar jonge mensen met een oude hobby”

The Lonely Boys, 311 jaar rock & lol

In 2006 speelden Pol Schrijvers (65), Jean Van Houdt (61), Theo Loots (60), Eddy Janssens (59) en Jack Caranci (66) hun 'Last Concert' in Lommel. In 2009 gaven ze 'The first concert in a new series of last concerts'. En in juni jongstleden stonden ze voor een zaal van 2000 man in Nebraska.

“We traden voor het eerst op als The Lonely Boys in 1966, lang voor we serieuze jobs of vaste relaties hadden. Vijf jonge gasten die gepassioneerd waren door muziek. We noemden ons bandje naar *I'm Just a Lonely Boy* van Paul Anka. We hadden veel succes – eind jaren zestig vulden we zalen. We hadden een fanclub en ook groupies die ons overal volgden – soms tot vervelens toe! Maar je weet hoe het gaat in het leven: werken, vrouw en kinderen, het is niet blijven duren.”

“Toen Jean op een avond in 2000 op café zat te vertellen over het succes van de Lonely Boys, antwoordde iemand: “Als je zo goed was als je zegt, bewijs het dan maar eens.” Dus belde ik Theo, Eddy en Jack – die allebei in het buitenland woonden – en we besloten een reünieconcert in elkaar te steken. Twee weken voor het concert waren Eddy en Jack in België en begonnen we te repeteren. We vulden de parochiezaal van Lommel-Barrier met een kleine 500 man.”

“Na het reünieconcert gingen we elk terug naar ons eigen leven. Tot we in 2006, op verzoek van vrienden en fans, besloten nog één keer samen te komen voor 'The Last Concert'. Deze keer pakten we het professioneel aan: affiches, posters, folders en een betere zaal. Het resultaat was ernaar: 700 aanwezigen.”

“In 2009 begon het weer te kriebelen en kwamen we opnieuw samen voor wat we 'The first concert in a new series of last concerts' noemden. We zetten een tent op in Lommel Kolonie en kregen die avond meer dan 1300 man over de vloer. En we brachten meteen ook een cd uit!”

“In juni zijn we met zijn vieren Jack gaan bezoeken in de VS, en hebben we in Nebraska voor een publiek van ongeveer 2000 mensen gespeeld. We kregen een staande ovatie! Er is één land waar we zeker nog moeten spelen: Gambia, waar Eddy woont. Wij voelen ons geen oude mensen die jonge dingen doen, we zijn jonge mensen die een oude hobby hebben. En daar gaan we voor, zolang we kunnen.”